دست کسی که در امانت خیانت کند و کسی که دست به غارت و چپاول بزند و آنکه چیزی را با سرعت و در غفلت دیگری تصاحب کند، قطع نمی شود.

از جابر رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «لَيْسَ عَلَى خَائِنٍ، وَلَا مُنْتَهِبٍ، وَلَا مُخْتَلِسٍ قَطْعٌ»: «دست کسی که در امانت خیانت کند و کسی که دست به غارت و چپاول بزند و آنکه چیزی را با سرعت و در غفلت دیگری تصاحب کند، قطع نمی شود».

[صحیح است] [به روایت ابن ماجه - به روایت ترمذی - به روایت نسائی - به روایت ابوداوود - به روایت احمد - به روایت دارمی]

الله متعال قطع دست دزد را به عنوان مجازاتی برای جرم دزدی واجب کرده است؛ و این مجازات را در مواردی چون گرفتن چیزی به سرعت و با سوء استفاده از غفلت دیگری، غارت و چپاول و غصب اموال دیگران قرار نداده است؛ و حکمت آن این است که گرفتن مال دیگران به این روش ها نسبت به سرقت، بسیار کمتر هستند؛ و شرط قطع دست، برداشتن چیزی از جایی حفاظت شده می باشد که در این موارد مصداق نمی یابد. و همچنین بازگرداندن مال در این موارد با کمک گرفتن از حاکم مقدور می باشد چون اقامه ی بینه آسان است؛ بر خلاف سرقت که برداشتن مالی از جایی حفاظت شده به صورت پنهان می باشد که شارع آن را بزرگ شمرده است و در مجازات آن سخت گرفته تا بازدارندگی بیشتری داشته باشد.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/58246